

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/33/2024
Identifikačné číslo spisu:	6121468909
Dátum vydania rozhodnutia:	23.10.2025
Meno a priezvisko:	Mgr. Soňa Pekarčíková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6121468909.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Sone Pekarčíkovej a členiek senátu JUDr. Beaty Miničovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej v spore žalobcu: Obchodné domy PRIOR STRED, a.s., so sídlom Námestie SNP 2497, 960 01 Zvolen, IČO: 31 562 817, zastúpeného advokátom Mgr. Mgr. Michalom Liptákom, PhD., so sídlom Matičná 2, 900 28 Ivanka pri Dunaji, IČO: 47 679 107, proti žalovanému: Obchodný dom Nitra, s.r.o., so sídlom Framborská 12, 010 01 Žilina, IČO: 50 060 805, zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Michal Krnáč, s.r.o., so sídlom Vojtecha Tvrdeho 793/21, 010 01 Žilina, IČO: 52 791 777, o ochranu proti porušovaniu práv duševného vlastníctva a nekalej súťaži, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41CoPv/6/2023-345 z 18. januára 2024, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .

II. Žalobca má n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica, ako súd prvej inštancie, rozsudkom č. k. 10CbPv/14/2021-252 z 20. septembra 2022 výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. priznal žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

2. V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že žalobca žiadal uložiť žalovanému povinnosť zdržať sa na území Slovenskej republiky používania označenia „PRIOR“ na označovanie služieb obchodných domov, nákupných centier a prenájmu nebytových priestorov. Argumentoval tým, že obe strany poskytujú zhodné služby - služby obchodných domov a žalovaný porušuje jeho práva z ochrannej známky s dominantným a rozlišujúcim slovným prvkom „PRIOR“. S poukazom na § 8 ods.2 písm. b) Zákona o ochranných známkach a § 44 ods. 1 Obchodného zákonníka tvrdil, že používaním označenia „PRIOR“ žalovaný vyvoláva zameniteľnosť a hrozí, že zákazníci si budú obchodné domy označené „PRIOR“ v rôznych slovenských mestách spájať a vnímať ako jednu sieť obchodných domov jedného vlastníka, alebo vzájomne osobnostne, či majetkovo prepojenými vlastníkmi. Žalobca odmietol tvrdenie žalovaného, že slovný prvok „PRIOR“ nemá rozlišovaciu spôsobilosť a poukázal na rozhodnutia Úradu

priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky a rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní č. k. 16CbPv/11/2021. Tvrdiac, že od roku 1992 nebolo pre obchodný dom v Nitre označenie „PRIOR“ používané, odmietol i argumentáciu žalovaného, že ide o používanie slovného označenia s miestnym dosahom v zmysle § 14 ods. 3 zákona o ochranných známkach. Žalobca zdôraznil, že používanie slovného prvku „PRIOR“ v historickom kontexte, napr. pri usporiadaní výstav, či označovanie, že ide o budovu bývalého „PRIOR-u“ mu nevádi, ale vadí mu aktuálne používanie tohto označenia v obchodnom styku.

3. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi a vypočutím právnych zástupcov strán konania a konštatoval, že žalobca je akciová spoločnosť prevádzkujúca obchodné domy, jeho hlavná činnosť spočíva v prenájme predajných plôch v kamenných obchodných domoch a nákupných centrách, prenájme skladových priestorov, poskytovaní reklamných plôch a podobne. V súčasnosti žalobca prevádzkuje 9 obchodných domov „PRIOR“ - v Liptovskom Mikuláši, Považskej Bystrici, Trenčíne, Piešťanoch, Partizánskom, Prievidzi, Žiari nad Hronom, Zvolene a Lučenci. Zároveň žalobca je majiteľom dvoch slovenských ochranných znáмок „PRIOR“ - a to kombinovanej obrazovej

ochrannej známky č. 197352

č. 235070 obsahujúcej slovný prvok v úprave

s právom prednosti dňa 28. júna 2000 zapísanej v triedach 35 a 36 medzinárodného triedenia tovarov a služieb, a obrazovej ochrannej známky s právom prednosti dňa 3. augusta 2012, zapísanej v triedach 16, 35, 36, 39 a 41 medzinárodného triedenia tovarov a služieb. V oboch prípadoch sú pokryté služby maloobchodného predaja, či prenájmu obchodných priestorov, spadajúcich najmä do tried 35 a 36. Ďalej súd konštatoval, že žalobca od 15. decembra 1994 používa slovo „PRIOR“ v rámci svojho obchodného mena.

4. Ďalej súd vykonaným dokazovaním zistil, že žalovaný je spoločnosť s ručením obmedzeným podnikajúca v oblasti prenájmu obchodných priestorov. Prevádzkuje obchodný dom v Nitre a v tejto súvislosti od 25. júna 2021 používa označenie „PRIOR“. Dňa 23. marca 2020 si žalovaný podal prihlášku obrazovej ochrannej známky

vedenú na Úrade priemyselného vlastníctva SR ako POZ č. 677-2020 v triedach 25, 36, 39, 41 a 43 medzinárodného triedenia tovarov a služieb. Zápis tejto ochrannej známky žalobca namietol, pričom žalovaný zobral prihlášku späť a Úrad priemyselného vlastníctva rozhodnutím POZ 677 2020-M-26-2021 z 8. marca 2021 konanie o námietkach zastavil. Súd ďalej uviedol, že žalovaný je osobne, vecne a organizačne spriaznený so spoločnosťou Obchodný dom Bratislava, s.r.o., ktorá v Bratislave prevádzkuje obchodný dom „PRIOR“ na Kamennom námestí.

5. Súd tiež uviedol, že 23. marca 2020 si spoločnosť Obchodný dom Bratislava, s.r.o. prihlásila obrazovú ochrannú známku č. POZ-694-2020, prihlášku Úrad priemyselného vlastníctva SR rozhodnutím č. POZ 694-2020/M-70-2021 z 13. júla 2021 na námietky žalobcu zamietol.

6. Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že 16. júla 2021 si žalobca prihlásil slovnú ochrannú známku č. POZ 1886-2021 „PRIOR“ pre triedy 9, 16, 35, 36, 37, 39, 41, 42, 43 a 44 medzinárodného triedenia tovarov a služieb. Súd konštatoval, že konanie o tejto prihláške prebieha.

7. Súd prvej inštancie uviedol, že uznesením č. k. 10CbPv/4/2021-178 z 15. marca 2021 súd zamietol návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia proti žalovanému Obchodný dom Bratislava, s.r.o., ktorým žiadal uložiť mu zdržať sa na území Slovenskej republiky používania označenia „PRIOR“ na označovanie služieb obchodných domov, nákupných centier a prenájmu nebytových priestorov. Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie podané nebolo.

8. Ďalej súd prvej inštancie zistil, že v konaní č. k. 16CbPv/11/2021 súd prvej inštancie vyhovel návrhu

žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia a žalovanému uložil povinnosť odstrániť označenie „PRIOR“ už umiestnené na obchodnom dome v Nitre a zdržať sa na území Slovenskej republiky používania označenia „PRIOR“ na označovanie služieb obchodných domov, nákupných centier a prenájmu nebytových priestorov, a to až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Zároveň súd žalobcovi uložil povinnosť podať v lehote 30 dní žalobu vo veci samej a priznal mu nárok na náhradu trov konania o neodkladnom opatrení. Prvú a tretiu výrokovú vetu tohto rozhodnutia potvrdil odvolací súd uznesením č. k. 43CoPv/11/2021-226 z 9. decembra 2021.

9. Okresný súd ďalej konštatoval, že z verejných zdrojov je všeobecne známe a strany to nespochybňujú, že výstavba obchodného domu v Nitre, označenie ktorého je predmetom tohto konania, začala v roku 1969 a po otvorení v roku 1974 patril medzi najmodernejšie obchodné domy v Československu nielen z funkčného, ale i architektonického hľadiska. Označenie „PRIOR“ bolo v súvislosti s týmto obchodným domom používané do roku 1992. Po predaji časti siete obchodných domov „PRIOR“ spoločnosti K-Mart (a tou neskôr spoločnosti Tesco) bol obchodný dom označený týmito názvami a ako Obchodný dom „PRIOR“ po rekonštrukcii opäť otvorený dňa 25. júna 2021. Zo žalovaným predloženej ukážky sociálnej siete súd konštatoval, že minimálne časť zákazníkov v regióne Nitry návrat k označeniu „PRIOR“ uvítala a podporila.

10. Súd prvej inštancie zopakoval, že žalobca odôvodňuje uplatnený nárok tvrdením, že žalovaný používaním tohto slovného prvku v názve ním prevádzkovaného obchodného domu v Nitre porušuje jeho práva z ochranných známk obsahujúcich slovný prvok „PRIOR“ a vyvolávaním zameniteľnosti označovani prevádzkovaných obchodných domov sa dopúšťa voči nemu nekalosúťažného konania. Podľa okresného súdu je faktom, že

žalovaný prihlášku svojej ochrannej známky zobral v reakcii na námietky žalobcu späť a Úrad priemyselného vlastníctva SR o nej meritórne nerozhodoval, len konanie o námietkach zastavil. Tiež je podľa neho faktom, že Úrad priemyselného vlastníctva SR na námietky žalobcu zamietol prihlášku obrazovej ochrannej známky podanú so žalovaným spriaznenou spoločnosťou Obchodný dom Bratislava s.r.o. V odôvodnení tohto rozhodnutia Úrad priemyselného vlastníctva konštatoval, že vznik pravdepodobnosti zámeny

porovnávaných označení na trhu je reálny, lebo pri porovnaní označenia s oboma staršími ochrannými známkami žalobcu bolo zistené, že zhodne obsahujú rovnaký slovný prvok „PRIOR“, ktorý je jediným slovným prvkom starších ochranných známk a jedným z dvoch slovných prvkov zverejneného označenia, pričom vo všetkých označeniach je ich dominantným prvkom. Na základe tohto spoločného prvku Úrad priemyselného vlastníctva SR konštatoval vysokú podobnosť porovnávaných označení z vizuálneho, fonetického a zo sémantického hľadiska, resp. zhodnosť a konštatoval, že celkovo možno hodnotiť podobnosť porovnávaných označení ako vysokú. Podľa Úradu priemyselného vlastníctva SR odlišnosti zverejneného označenia a starších ochranných známk z vizuálneho hľadiska spočívajúce v rozdielnom grafickom spracovaní prvku „strišky“ v uzavretom kruhu a „strišky“ pozostávajúcej z dvoch častí a farieb nad slovným prvkom „PRIOR“ v prvej staršej ochrannej známke, resp. v jej neprítomnosti v druhej staršej ochrannej známke, budú spotrebiteľmi vnímané ako ozdobné doplnkové prvky, t. j. bez určujúceho vplyvu na ich vnímanie. Podstatným pre orientáciu na trhu bude nepochybne zhodný dominantný slovný prvok „PRIOR“, pretože uvedené rozdiely nepredstavujú také prvky, ktoré by si spotrebiteľ zapamätal a orientoval sa podľa nich na trhu.

11. Súd ďalej uviedol, že vzhľadom k tomu, že označenie žalovaného je de facto totožné s označením (rozdiel je len v označení mesta, v ktorom sa obchodný dom nachádza) nemienil súd s týmto konštatovaním Úradu priemyselného vlastníctva ako úradu špecializovaného na porovnávanie ochranných známk polemizovať. Je podľa neho zrejmé, že len na základe takéhoto hodnotenia zameniteľnosti by sa javila žaloba žalobcu ako dôvodná, akokoľvek možno uvažovať i o tom, že ochranné známky žalobcu nie sú slovnými, ale kombinovanou obrazovou ochrannou známkou a slovnou ochrannou známkou v konkrétnej grafickej úprave (a i preto si zrejme žalobca prihlásil i slovnú ochrannú známku „PRIOR“).

12. Súd mal však za to, že v danom prípade treba vec posudzovať v širšom kontexte, vo svetle § 14 ods. 3 zákona o ochranných známkach i z rozsudku Najvyššieho súdu SR v konaní sp. zn. 4Obo/245/2004, podľa ktorého „K tomu, aby konaním sťažiteľov mohlo dôjsť k nekalosúťažnému konaniu, treba, aby sa pri naplnení ostatných zákonných pojmových znakov nekalej súťaže produkty súťažiacich subjektov stretli na trhu, a to v predmete, čase a priestore. Túto podmienku nemožno považovať za splnenú, ak ide o sťažiteľov podnikajúcich v rôznych regiónoch a každý z nich si samostatne vytvára povest' a okruh zákazníkov“.

13. Podľa súdu prvej inštancie je nesporné, že slovný prvok „PRIOR“ sa v súvislosti s označovaním obchodných domov objavil v Československu koncom šesťdesiatych rokov, keď (zo začiatku na Slovensku) vznikala sieť obchodných domov riadená generálnym riaditeľstvom v Bratislave. Podľa súdu možno konštatovať, že obchodný dom „PRIOR“ v Nitre sa po obchodnom dome „PRIOR“ v Bratislave stal po otvorení v roku 1974 druhým najznámejším „PRIOR-om“ na Slovensku, progresívnym a osobitým nielen z funkčného, ale i architektonického hľadiska. Na rozdiel od obchodných domov „PRIOR“ v Banskej Bystrici a Košiciach, postavených už v šesťdesiatych rokoch a daných do užívania pod názvami „Hron“, resp. „Hornád“, bol projektovaný a budovaný ako „PRIOR“ a takto označovaný skôr, ako si žalobca podal prihlášky svojich ochranných známk. Tak ako v prípade „PRIOR-ov“ v iných mestách treba konštatovať, že hoci po roku 1992 bol tento obchodný dom viackrát premenovaný (K-mart, Tesco), jeho historický názov zostal hlboko v povedomí zákazníkov v Nitre a priľahlom regióne, o čom svedčí okrem iného ukážka sociálnej siete predložená žalobcom.

14. Súd ďalej uviedol, že nespochybňuje, že ochranné známky žalobcu sú zaregistrované a platné pre celé územie Slovenskej republiky, avšak nemožno prehliadnuť, že samotný názov žalobcu „Obchodné domy PRIOR stred, a. s.“, jeho doterajšia, takmer tridsaťročná činnosť i lokalizácia ním prevádzkovaných obchodných domov potvrdzujú, že cieľom jeho podnikateľských aktivít je najmä región stredného Slovenska. Podľa súdu sa nejaví pravdepodobné, že by žalobca mienil rozšíriť svoje obchodné aktivity napr. do Bratislavy, či Nitry, a bolo by podľa súdu absurdné, ak by v týchto mestách otvoril vlastné obchodné domy „PRIOR“. Podľa okresného súdu tiež nemožno opomenúť, že žalovaný nezačal používať označenie „PRIOR“ bez dôvodu, ale nadviazal na tradičné označenie daného obchodného domu, ktoré je vžitú v povedomí spotrebiteľov. Podľa názoru súdu nemožno pri rozhodovaní nezohľadniť ani fakt, že v „regióne žalobcu“ sa nachádzajú i obchodné domy v Banskej Bystrici a Poprade, označené „PRIOR“, ktoré žalobca neprevádzkuje, ale ich označenia slovným prvkom, ku ktorému má podľa jeho tvrdenia výlučné právo, toleruje. Okresný súd tvrdí, že toto tolerovanie je samozrejme právom žalobcu, ktoré súd nespochybňuje, ale zároveň vyvracia validitu argumentácie žalobcu, že ho používanie slovného prvku „PRIOR“ na označovanie obchodného domu v Nitre (i Bratislave) poškodzuje.

15. Ďalej súd konštatoval, že vychádzajúc zo známej praxe verejnosti aj po rokoch označovať významné budovy podľa mien pôvodných majiteľov, či obchodných označení, sa súd stotožnil s tvrdením žalovaného, že je ťažko uveriteľné, že by si zákaznícka verejnosť v regióne Nitry spájala označenie nitrianskeho obchodného domu „PRIOR“ so spoločnosťou žalobcu, a to len v dôsledku použitia totožného slovného označenia, ktoré žalobca dokonca v čase rozhodovania súdu nemal platne zapísané ako slovnú ochrannú známku. Ďalej súd uviedol, že v Nitre, ani jej blízkom okolí sa nenachádza žiaden iný obchodný dom prevádzkovaný žalobcom, a preto podľa jeho názoru nemožno očakávať, že by konanie žalovaného mohlo žalobcu poškodiť, lebo používanie označenia pre obchodný dom žalovaného nemôže žalobcovi spôsobiť odliv zákazníkov a pokles tržieb.

16. Okresný súd teda dospel k záveru, že v tomto prípade treba aplikovať ustanovenie § 14 ods. 3 zákona o ochranných známkach a najmä uvedený záver Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovený v konaní sp. zn. 4Obo/245/2004. Súd preto uzavrel, že majiteľ ochranných známk - žalobca je za popísaných špecifických okolností povinný strpieť používanie označenia „PRIOR“ pre obchodný dom v Nitre.

17. Na základe takto zisteného skutkového stavu súd žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

18. Na odvolanie žalobcu, Krajský súd v Banskej Bystrici ako odvolací súd, napadnutým rozsudkom č. k. 41CoPv/6/2023-345 z 18. januára 2024, rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. zmenil tak, že žalovaný je povinný zdržať sa na území Slovenskej republiky používania označenia PRIOR na označenie služieb obchodných domov, nákupných centier a prenájmu nebytových priestorov. Vo výroku II. zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %. Žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

19. S poukazom na § 8 ods. 1, ods. 2, § 14 ods. 3 zákona č. 506/2009 o ochranných známkach (ďalej aj „ZOZ“), § 44 ods. 1 písm. c), § 47 ods. 1 písm. a), b) Obchodného zákonníka a po preskúmaní skutočností vyplývajúcich z predloženého spisu dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie skutkový stav nezistil v dostatočnom rozsahu a zistené skutočnosti nesprávne posúdil, následkom čoho odvolací súd nariadil pojednávanie na deň 18. januára 2024 za účelom doplnenia dokazovania v rozsahu porovnania ochranných známk žalobcu s označením používaným žalovaným.

20. Po porovnaní jednotlivých prvkov ochranných známk žalobcu a označenia žalovaného dospel odvolací súd k záveru, že z vizuálneho hľadiska u ochranných známk žalobcu, ako aj označenia žalovaného je dominantným prvkom označenia slovný prvok „PRIOR“. Tento slovný prvok je v označení žalovaného v zhode s ochrannými známkami žalobcu písaný rovnakým, zameniteľným písmom hrubými tlačnými veľkými písmenami. Zároveň prevažuje v označeniach žalovaného a ochranných známkach žalobcu zameniteľná modrá farba, pričom strieška nad označením slovného spojenia PRIOR v ochrannej známke žalobcu je sice červenomodrej farby a označenie žalovaného - krúžok nad slovným označením „PRIOR“ u žalovaného, nie je spôsobilé vyvolať rozdielnosť týchto označení. Keďže vo všetkých označeniach je dominantné slovné označenie „PRIOR“ považoval odvolací súd označenie žalovaného v porovnaní s ochrannými známkami žalobcu za podobné, teda zameniteľné. Z fonetického hľadiska sú všetky označenia, teda ochranné známky žalobcu a označenie žalovaného interpretované ako „PRIOR“. U žalovaného sa sice nachádza ešte slovo „Nitra“, avšak podľa názoru odvolacieho súdu ide o doplnkový prvok, ktorý predstavuje názov mesta, ktorému bežný spotrebiteľ nemusí pripísať žiadnu pozornosť, ako rozlišovací prvok. Preto odvolací súd aj z fonetického hľadiska považoval označenia za podobné, teda zameniteľné. Zo sémantického hľadiska podľa odvolacieho súdu tiež možno hovoriť o zhodnosti z dôvodu, že je použité rovnaké slovo s rovnakým významom, pričom ďalšie slovo použité žalovaným „NITRA“ len predstavuje slovenské mesto, ktoré bežný spotrebiteľ považuje za určenie lokality, čo nemá u bežného spotrebiteľa vplyv na vnímanie označenia.

21. Odvolací súd doplnením dokazovania dospel k záveru, že označenie používané žalovaným je zameniteľné s ochrannými známkami žalobcu, ktoré obsahujú aj slovný prvok „PRIOR“, pričom toto slovné označenie v oboch ochranných známkach žalobcu je dominantné. Takéto podobné označenie môže vzbudzovať u spotrebiteľov dojem, že obchodné domy žalobcu a žalovaného patria tomu istému vlastníkovi.

22. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie správne uviedol, že žalobca je majiteľom dvoch ochranných známk č. 197532 (správne má byť 197352 - pozn. dovolacieho súdu) a č. 235070 obsahujúcich slovné označenie „PRIOR“. Súd prvej inštancie tiež správne konštatoval, že uvedené ochranné známky sú zapísané aj pre tovary a služby v triedach 16., 35. a 36. To znamená, že okrem iného v zozname zatriedených tovarov a služieb v triede 16. sa týka zápis ochranných známk pre obchodné letáky a prospekty tlačené na papierových nosičoch a v triede 35. sa jedná o maloobchodné a veľkoobchodné služby obchodných domov, supermarketov a hypermarketov a v triede 36. sa jedná o služby - prenájom obchodných priestorov, prenájom nehnuteľností. Tieto skutočnosti v konaní neboli sporné.

23. Súd prvej inštancie tiež podľa odvolacieho súdu správne zistil, že žalovaný od 25. júna 2021 používa

na označenie ním prevádzkovaného obchodného domu v Nitre označenie „PRIOR“ pričom toto slovné spojenie používa aj na facebookovej stránke, ako aj na propagačných materiáloch pre propagáciu svojho obchodného domu a aj v súvislosti s prenájmom kancelárskych priestorov. Táto skutočnosť tiež nebola sporná. Žalovaný v konaní odvodzoval výhrady voči žalobcovmu nároku historickým aspektom označenia „PRIOR“, keď verejnosť má spojený obchodný dom prevádzkovaný žalovaným v meste Nitra práve s týmto označením a verejnosť nevníma označenie obchodného domu ako významný faktor pri rozhodovaní sa, kam pôjde nakupovať. Žalovaný tiež v konaní namietal, že žalobca nepreukázal závažné konanie zo strany žalovaného, keďže žalobca nie je vlastníkom slovnnej ochrannej známky „PRIOR“ a konanie žalovaného nie je spôsobilé porušiť práva žalobcu.

24. Odvolací súd uviedol, že žalobca v konaní preukázal listinnými dôkazmi, že je majiteľom vyššie uvedených ochranných známk obsahujúcich slovné označenie „PRIOR“. Žalobca v konaní listinnými dôkazmi preukázal, že žalovaný ním prevádzkovaný obchodný dom v Nitre tiež označil slovným vyjadrením „PRIOR“, pričom žalobca tiež preukázal, že žalovaný toto označenie používa tiež na facebookovej stránke, na propagáciu obchodného domu, ako aj na ponuku prenájmu kancelárskych priestorov. V konaní bolo preukázané, že žalovaný používal označenie „PRIOR“ na označenie svojho obchodného domu v Nitre, na jeho propagáciu a na ponuku prenájmu do právoplatného nariadenia neodkladného opatrenia Okresného súdu v Banskej Bystrici, č. k. 16CbPv/11/2021-131 z 5. augusta 2021 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 43CoPv/11/2021-226 z 9. decembra 2021, ktorým súd uložil žalovanému povinnosť odstrániť označenie „PRIOR“ už umiestnené na obchodnom dome v Nitre a zdržať sa na území Slovenskej republiky používania označenia „PRIOR“ na označovanie služieb obchodných domov, nákupných centier a prenájmu nebytových priestorov, a to až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej. Na pojednávaní pred odvolacím súdom dňa 18. januára 2024 skutočnosť odstránenia označenia „PRIOR“ oznámila právna zástupkyňa žalovaného, pričom právny zástupca žalobcu toto tvrdenie žalovaného potvrdil a uviedol, že po nariadení neodkladného opatrenia bol splnenie povinnosti zo strany žalovaného skontrolovať a zistil, že žalovaný konal v súlade s nariadeným neodkladným opatrením.

25. Pokiaľ žalovaný v konaní namietal, že žalobca nie je majiteľom slovnnej ochrannej známky „PRIOR“ a tvrdil, že voči žalobcovi sa nedopúšťa žiadneho porušovania jeho práv, odvolací súd konštatoval, že s takýmto tvrdením žalovaného nesúhlasí. Odvolací súd zdôraznil, že dominantným prvkom v oboch uvedených ochranných známkach žalobcu je slovné označenie „PRIOR“. Grafické prvky, ktoré sa nachádzajú pri registrovaných ochranných známkach žalobcu, a to v jednom prípade podčiarknuté slovo „PRIOR“ a v druhom prípade grafický znak (strieška) nad slovným označením „PRIOR“, podľa názoru odvolacieho súdu neznamená, že žalobca nepožíva ochranu z titulu vlastníctva ochrannej známky aj ku slovnému označeniu „PRIOR“, ktoré je dominantným a zásadným rozlišovacím prvkom v rámci chráneného označenia používaného žalobcom. Práve slovné označenie „PRIOR“ definuje a charakterizuje ochrannú známku žalobcu a týmto dominujúcim slovným označením a práve týmto slovným označením je vnímané verejnosťou, ako označenie vzťahujúce sa k prevádzkovaniu obchodných domov, pre ktorú činnosť má žalobca registrované ochranné známky v triede 35. Pokiaľ teda žalovaný namietal neexistenciu ochrannej známky žalobcu, z ktorej by vyplývala ochrana pre žalobcu týkajúca sa slovného označenia „PRIOR“, takéto tvrdenie nezodpovedá obsahu spisu, charakteru, účelu, významu a vnímaniu tohto slovného označenia verejnosťou.

26. Odvolací súd na základe uvedeného dospel k záveru, že žalovaný na ním prevádzkovanom obchodnom dome, ako aj na facebookových stránkach, pri propagácii obchodného domu, ako aj pri ponúkaní nájmu nehnuteľností, t. j. pri činnostiach, na ktoré sa vzťahuje zápis uvedených ochranných známk žalobcu, používa označenie, ktoré môže byť zameniteľné s ochrannými známkami žalobcu, čo je v rozpore s právnou úpravou poskytujúcou ochranu majiteľovi ochrannej známky podľa § 8 ods. 1, 2 ZOZ. V konaní bolo preukázané, že žalovaný používal predmetné označenie bez súhlasu žalobcu, ako majiteľa ochrannej známky, ktoré označenie je podobné s ochrannými známkami žalobcu v časti slovného označenia „PRIOR“ pre zhodné služby, pre ktoré sú ochranné známky zapísané v prospech žalobcu. Odvolací súd doplnením dokazovania dospel k záveru, že žalovaným používané označenie do právoplatného nariadenia neodkladného opatrenia je spôsobilé vyvolať pravdepodobnosť zámeny u

spotrebiteľov s ochrannými známkami registrovanými v prospech žalobcu.

27. Odvolací súd tiež konštatoval, že práva majiteľa ochrannej známky majú absolútnu povahu, t. j. smerujú voči akémukoľvek ďalšiemu subjektu porušujúcemu práva z ochrannej známky v rozsahu ustanovenia § 8 ZOZ. Zákon o ochranných známkach na viacerých miestach ukladá majiteľovi ochrannej známky, ako subjektu, ktorému patrí absolútne právo z tohto duševného vlastníctva, strpieť používanie označenia totožného alebo podobného s jeho ochrannou známkou, avšak len za splnenia zákonom stanovených predpokladov. Jedným z prípadov obmedzenia ochrany majiteľa ochrannej známky je existencia skoršieho práva, t. j. aj nepísaného označenia, ktoré môže byť totožné s ochrannou známkou patriacou majiteľovi, avšak za splnenia kumulatívnych podmienok podľa § 14 ods. 3 ZOZ. Podľa tohto zákonného ustanovenia týmito podmienkami je používanie označenia totožného s ochrannou známkou v obchodnom styku, ktoré sa začalo pred dňom podania prihlášky (časové hľadisko), charakter a intenzita tohto používania, ktoré má len miestny dosah a nemennosť rozsahu používania tohto označenia.

28. Odvolací súd zdôraznil, že obmedzenie práv majiteľa ochrannej známky kogentne upravuje ZOZ. Pokiaľ určité konanie alebo skutočnosti nie je možné subsumovať pod zákonné výnimky, ktoré ukladajú majiteľovi ochrannej známky povinnosť strpieť používanie aj nezapísaného označenia tretím subjektom, potom nie je možné prihliadnuť na takéto okolnosti. V konaní bolo nesporné, že od roku 1992 nie je na obchodnom dome prevádzkovanom žalovaným používaný pojem „PRIOR“, a to v obchodnom styku prevádzkovateľa tohto obchodného domu. V konaní bolo preukázané, že obchodný dom v Nitre od roku 1992 mal viac vlastníkov a predmetný obchodný dom bol označovaný viacerými názvami, preto nebola splnená podmienka nepretržitého radu používania označenia „PRIOR“ pre obchodný dom v Nitre. Pokiaľ teda žalovaný odkazoval na § 14 ods. 3 ZOZ, žalovaný nepreukázal splnenie podmienky jeho skoršieho používania žalovaným pred zápisom ochranných známk žalobcu a tiež nezmenený rozsah používania nezapísaného označenia s lokálnym miestnym dosahom pred zápisom ochrannej známky.

29. Odvolací súd konštatoval, že tvrdenie súdu prvej inštancie, že nie je predpoklad, že by žalobca v budúcnosti otvoril obchodný dom s označením „PRIOR“ aj v Nitre, je ničím nepodložený. Odvolací súd zdôraznil, že ochranné známky žalobcu majú celoslovenskú pôsobnosť, a preto takéto konštatovanie okresného súdu, ktoré nie je ničím podložené a preukázané, je v rozpore so zásadami zákona o ochranných známkach.

30. Odvolací súd uzavrel, že v konaní bolo preukázané tvrdenie žalobcu, že je majiteľom dvoch ochranných známk obsahujúcich slovné označenie „PRIOR“ pre konkrétne triedy tovarov a služieb. Tiež v konaní bolo preukázané, že žalovaný toto slovné označenie, ktoré je podľa názoru odvolacieho súdu dominantným prvkom ochranných známk žalobcu, používa na označenie svojho obchodného domu, na propagáciu svojho obchodného domu na facebookovej stránke, ako aj pri ponúkaní služieb prenájmu, t. j. pre také služby a činnosti, ktoré sú zapísané pre ochranné známky žalobcu. Z toho vyplýva, že žalobca preukázal existenciu svojho práva vyplývajúceho z vlastníctva ochranných známk a tiež preukázal, že žalovaný používa pri svojej podnikateľskej činnosti podobné označenie, ktoré je chránené ochrannými známkami žalobcu pre tento typ služieb, ktoré sú zapísané v prospech ochranných známk žalobcu. Jedná sa teda o úkony žalovaného naplňajúce znaky zásahu do práv majiteľa ochrannej známky podľa § 8 ods. 1 písm. b) ZOZ. Keďže okresný súd nesprávne konštatoval, že žalovanému svedčí právo nezapísaného označenia, s takýmto posúdením súdu prvej inštancie sa odvolací súd nestotožňuje. Ako už bolo uvedené vyššie, v konaní neboli preukázané kumulatívne zákonné podmienky pre používanie označenia „PRIOR“ žalovaným, ako nezapísaným označením, ktoré by žalobca bol povinný ako majiteľ ochranných známk strpieť. V konaní bolo totiž preukázané, že žalovaný začal používať názov obchodného domu v obchodnom styku „PRIOR“ od 25.06.2021, pričom sám žalovaný v konaní tvrdil, že od roku 1992 do 25.06.2021 obchodný dom v Nitre nebol označený slovom „PRIOR“. Žalovaný teda nepreukázal splnenie podmienok podľa § 14 ods. 3 ZOZ, a preto odvolací súd považuje rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým zamietol žalobu žalobcu za nesprávny, nakoľko súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil.

31. Odvolací súd tiež konštatoval, že konanie žalovaného je konaním v hospodárskej súťaži, jeho konanie je v rozpore s dobrými mravmi súťaže a je spôsobilé privodiť ujmu žalobcovi ako súťažiteľovi, pričom konaním žalovaného dochádza k vyvolávaniu nebezpečenstva zámeny, teda je naplnená generálna klauzula nekalosúťažného konania, keďže žalobca používa označenie PRIOR ako súčasť svojho obchodného mena od roku 1994, čím sa žalovaný dopúšťa vyvolania nebezpečenstva zámeny v súlade s § 47 ods. 1 písm. a) a b) Obchodného zákonníka. Odvolací súd má za to, že používanie označenia „PRIOR“, ako označenie svojho obchodného domu je objektívne spôsobilé vyvolať u adresátov jeho obchodnej dokumentácie nebezpečenstvo zámeny tohto označenia s obchodným menom žalobcu, čím sa dopúšťa nekalosúťažného konania. Aj z tohto dôvodu považoval odvolací súd žalobu žalobcu za dôvodnú.

32. Odvolací súd o trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v nadväznosti na ustanovenie § 262 ods. 1 CSP.

33. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalovaný (č. l. 364 a nasl. spisu), prípustnosť ktorého odôvodnil ust. § 420 písm. f) CSP, teda že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie ďalej odôvodnil tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, od ktorej riešenia sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP), resp. ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP).

34. Odvolací súd podľa dovolateľa svoje rozhodnutie založil na tvrdení, že súd prvej inštancie nevykonával dokazovanie porovnaním ochranných známk žalobcu s označením používaným žalovaným a preto odvolací súd na pojednávaní konanom vo veci doplnil dokazovanie - podľa jeho tvrdenia - v rozsahu nevyhnutnom pre porovnanie jednotlivých prvkoch označení. (bod 67. odôvodnenia rozsudku KS BB). Následne je možné z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku podľa dovolateľa dospieť k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu je založené len a výlučne na „zisteniach“, ktoré si odvolací súd vyvodil z takto doplneného dokazovania.

35. S poukazom na § 384 ods. 2 CSP dovolateľ poukázal na skutočnosť, že pokiaľ ide o predmet dokazovania doplnený v odvolacom konaní, toto dokazovanie bolo súdom prvej inštancie v rámci prvoinštančného konania vykonané. Z obsahu odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie je zrejmé, že súd prvej inštancie sa dôsledne a dôkladne s daným predmetom dokazovania, t. j. porovnaním ochranných známk žalobcu s označením žalovaného, vysporiadal a vyhodnotenie tohto procesu je zachytené aj v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie.

36. K doplneniu dokazovania došlo podľa dovolateľa na prvom a jedinom pojednávaní v odvolacom konaní, pričom žalovaný nemal možnosť sa pred vykonaním tohto dokazovania zo strany súdu s predmetom dokazovania oboznámiť a následne ani realizovať jeho procesné práva.

37. S ohľadom na uvedené žalovaný považuje postup odvolacieho súdu, ktorý dôvod zmeny rozhodnutia prvoinštančného rozhodnutia založil na tvrdení o nevykonanom dokazovaní zo strany prvoinštančného súdu a záveroch, ktoré z ním vykonaného dokazovania majú vyplývať, za konanie v rozpore so zásadami civilného procesu, v dôsledku ktorého znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva, a to v takom rozsahu, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

38. Pokiaľ ide o samotný predmet/rozsah dokazovania, žalovaný zdôraznil, že žalobca je vlastníkom obrazových ochranných známk, pričom jeho návrh, ktorý je predmetom tohto konania, smeruje voči používaniu pojmu/slova PRIOR bez obrazových prvkov, ktoré tvoria ochrannú známku žalobcu. Ani odvolací súd nerozporoval záver prvoinštančného súdu o tom, že žalobca nie je vlastníkom registrovanej ochrannej známky vzťahujúcej sa osobitne k slovnému výrazu PRIOR, teda, že žalobcovi žiadne práva ani nároky k tomuto označeniu nepatria. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca sa nemôže domáhať akýchkoľvek nárokov voči žalovanému, pokiaľ ide len o používania pojmu PRIOR.

39. V nadväznosti na tieto okolnosti žalovaný považuje za irelevantné a pre vec nepodstatné posudzovanie a porovnávanie podobnosti ochranných známk žalobcu a ochrannej známky, žiadosť o registráciu ktorej si žalovaný svojho času podal a následne zobral späť, a to z jednoduchého dôvodu, ktorým je fakt, že žalobca sa voči žalovanému nedomáha zákazu používania tohto označenia, teda označenia v podobe návrhu ochrannej známky žalovaného, ale domáha sa voči nemu výlučne a len zákazu používať slovo PRIOR, ku ktorému však žalobca nedisponuje reálne žiadnym právnym titulom. Navyše je nutné zdôrazniť i to, že žalovaný predmetné označenie ani nepoužíva, čo potvrdil aj žalobca.

40. Žalovaný považuje vyššie uvedenú skutočnosť za zásadnú pre správne posúdenie existencie a dôvodnosti nároku, ktorého sa žalobca v konaní voči nemu domáha, nakoľko je zrejmé, že žalobcom požadované rozhodnutie vo veci je v rozpore s odôvodnením jeho žalobného návrhu a rovnako i tak závery odvolacieho súdu sú vo vzťahu k predmetu žaloby bezpredmetné.

41. Za tohto stavu je podľa dovolateľa nutné postupu a rozhodnutiu odvolacieho súdu vytknúť konštatovanie, o ktoré tiež oprel svoje rozhodnutie, a to, že označenie používané žalovaným je zameniteľné s ochrannými známkami žalobcu, ktoré obsahujú aj slovný prvok „PRIOR“, pričom toto slovné označenie v oboch ochranných známkach žalobcu je dominantné. Takéto podobné označenie môže vzbudzovať u spotrebiteľov dojem, že obchodné domy žalobcu a žalovaného patria tomu istému vlastníkovi. (bod 68. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Ako bolo uvedené, žalobca sa nedomáha zákazu používania predmetného označenia žalovaného (jeho návrhu ochrannej známky), ale len slova PRIOR a z tohto dôvodu nemožno považovať tento záver odvolacieho súdu za skutkové či právne zistenie, na ktorom by malo byť rozhodnutie tohto súdu založené, keďže nedôvodne presahuje rozsah žalobného návrhu žalobcu.

42. Obdobne je podľa dovolateľa nesprávny aj záver odvolacieho súdu o tom, že žalovaný v súvislosti s ním prevádzkovaným obchodným domom používa označenie, ktoré môže byť zameniteľné s ochrannými známkami žalobcu, čo je v rozpore s právnou úpravou poskytujúcou ochranu majiteľovi ochrannej známky podľa § 8 ods. 1, 2 ZOZ a že žalovaným používané označenie je spôsobilé vyvolať pravdepodobnosť zámieny u spotrebiteľov s ochrannými známkami registrovanými v prospech žalobcu. (bod 74. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Takýto záver považuje dovolateľ za prejav neodôvodneného posudzovania návrhu ochrannej známky žalovaného (žiadosť o registráciu ktorej zobral žalovaný späť a toto označenie ani nepoužíva).

43. Žalovaný považoval za potrebné doplniť, že označenie „PRIOR“ vždy bolo a je natrvalo spojené s obchodným domom žalovaného v Nitre - po jeho otvorení v roku 1974 sa stal druhým najznámejším „PRIOR-om“ na Slovensku, je nespochybniteľne s týmto mestom spojené a ľudia, verejnosť, spotrebiteľia ho tak označujú. Samotný žalobca v rámci konania potvrdil, že si bol a je vedomý tejto historickej hodnoty uvedeného označenia a jeho spojenia s danou nehnuteľnosťou - tejto skutočnosti si bol vedomý aj v čase registrovania svojich ochranných známk, z čoho je zjavné, že je to práve žalobca, kto využil pre svoje obchodné aktivity tzv. zašlú slávu obchodných domov PRIOR postavených na území Slovenskej republiky v čias socializmu. Žalobca ako subjekt s históriou týchto obchodných domov a so samotným pojmom PRIOR nemá nič spoločné. Na základe uvedeného nie je možné podľa dovolateľa považovať argumentáciu odvolacieho súdu v tejto časti za súladnú so znením dotknutého zákonného ustanovenia.

44. Pokiaľ odvolací súd v napádanom rozhodnutí uzaviera, že konanie žalovaného posúdil ako konanie v hospodárskej súťaži v rozpore s dobrými mravmi súťaže a spôsobilé prívodiť ujmu žalobcovi ako súťažiteľovi tým, že konaním žalovaného má dochádzať k vyvolávaniu nebezpečenstva zámieny, teda má naplňovať generálnu klauzulu nekalosúťažného konania, dovolateľ uviedol, že ide o konštatovania, ktoré sú v rozpore so skutkovým, ako aj právnym stavom veci. Žalovaný zdôraznil, že pre daný obchodný dom v rámci záväzkových vzťahov nepoužíva nie len súdom porovnávané označenie (ochrannú známku), tak ani označenie PRIOR - žalovaný vykonáva svoju obchodnú činnosť pod úplne odlišným názvom ako je obchodné meno žalobcu, či toto označenie. S ohľadom na uvedené je zrejmé, že v danom prípade nie je

možné v žiadnom prípade tvrdiť, že by žalovaný akokoľvek svojim konaním zasahoval, či porušoval akékoľvek práva, či nároky žalobcu. Navyše žalobca ani do dňa vydania rozsudku krajského súdu podľa dovolateľa nepreukázal, akým spôsobom malo používanie tohto označenia spôsobovať ujmu na jeho právach či akokoľvek ohrozovať jeho podnikateľskú činnosť, znižovať jeho zisk.

45. V tejto súvislosti dovolateľ dodal, že v aktuálnej dobe sa bežný spotrebiteľ (a verejnosť ako taká) už nerozhoduje o mieste, kde bude realizovať uspokojenie svojich potrieb, či už v podobe nákupu alebo poskytnutí služieb podľa toho, ako sa dané miesto nazýva (siete obchodných centier ako Max, Avion, Aupark a pod.), už vôbec nie podľa vlastníka či prevádzkovateľa takéhoto centra, ale rozhoduje sa výlučne podľa konkrétnych služieb, ktoré sú v tom-ktorom mieste dostupné, teda aké obchody (značky) sa v danom centre nachádzajú a aké sú ich ceny.

46. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu je podľa dovolateľa zjavné, že odvolací súd sa nedostatočne zaoberal a následne i veľmi povrchné vysporiadal s posúdením spôsobilosti používania označenia PRIOR pre obchodný dom žalovaného nachádzajúci sa v Nitre spôsobiť ujmu žalobcovi, ktorý v danom regióne nevyvíja svoju podnikateľskú činnosť. Na základe uvedené je nutné skutkové a právne posúdenie veci zo strany dovolacieho súdu považovať za nesprávne a súčasne tomuto postupu súdu vytknúť znemožnenie výkonu procesných práv žalovaného. Záverom dovolateľ upriamil pozornosť na skutočnosť, že žalovaný pojem PRIOR nepoužíva v obchodných vzťahoch, nakoľko v záväzkových vzťahoch s jeho dodávateľmi či nájomcami nie je predmetný obchodný dom označovaný ako PRIOR.

47. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd založil svoje rozhodnutie na dôvodoch a skutočnostiach, ktoré sú vo vzťahu k žalobnému návrhu žalobcu irelevantné, pričom sa súčasne nedostatočne vysporiadal s okolnosťami, na ktoré žalovaný poukázal aj v rámci svojich vyjadrení k odvolaniu podanému zo stany žalobcu v spojení s vyslovenými skutkovými zisteniami prvoinštančného súdu k podstate veci; uvedený postup odvolacieho súdu, ako aj ním prijaté závery predstavujú taký zásah do procesných práv a postavenia žalovaného, že toto rozhodnutie odvolacieho súdu je nutné podľa dovolateľa považovať za nezákonné.

48. Dovolateľ v časti dovolania dôvodeného podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP odkázal na argumentáciu týkajúcu sa záveru súdu o nekalosúťažnom konaní žalovaného, kedy tento aj v rámci argumentácie pred prvoinštančným súdom poukázal na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR - rozsudok sp. zn. 4Obo/245/2004 „K tomu, aby konaním súťažiteľov mohlo dôjsť k nekalosúťažnému konaniu treba, aby sa pri naplnení ostatných zákonných pojmových znakov nekalej súťaže produkty súťažiacich subjektov stretli na trhu, a to v predmete, čase a priestore. Túto podmienku nemožno považovať za splnenú, ak ide o súťažiteľov podnikajúcich v rôznych regiónoch a každý z nich si samostatne vytvára povest' a okruh zákazníkov.“

49. Vzhľadom k tomu, že v konaní bolo nesporné, že aktivity žalobcu a žalovaného sú vykonávané v rozdielnych regiónoch, teda nie je naplnená podmienka totožnosti trhu, nemožno podľa dovolateľa vôbec hovoriť o tom, že konanie žalovaného je konaním v rozpore s dobrými mravmi hospodárskej súťaže a preto by mohlo byť spôsobilé privodiť ujmu žalobcovi ako súťažiteľovi tým, že konaním žalovaného má dochádzať k vyvolávaniu nebezpečenstva zámeny, teda má naplňovať generálnu klauzulu nekalosúťažného konania, teda tak ako nesprávne a absurdne - dokonca bez akéhokoľvek bližšieho odôvodnenia takéhoto záveru - uvádza odvolací súd.

50. Podľa dovolateľa sa odvolací súd v tejto časti posudzovanej veci preukázateľne odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a pri rozhodovaní neprihliadol na rozhodovaciu činnosť slovenských súdov, čím opäť zasiahol do procesných práv žalovaného. Zároveň považoval dovolateľ za nutné poukázať na skutočnosť, že v rámci rozhodovacej praxe dovolacieho súdu zatiaľ nebola riešená otázka, aký rozsah/spôsob používania označenia je možné subsumovať pod výnimku podľa § 14 ods. 3 ZOZ, teda podľa názoru žalovaného ide o otázku zásadného právneho významu, nakoľko je potrebné vyriešiť možnosti a podmienky aplikácie predmetnej právnej normy a na základe uvedeného potom prijať záver o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný

pripad. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal práve na spôsob výkladu dotknutého zákonného ustanovenia zo strany odvolacieho súdu, ktorý je odlišný od spôsobu, ako túto normu vyložil prvoinštančný súd a otázka, ako sa majú v tomto ustanovení stanovené podmienky uplatnenia výnimky z práv majiteľov ochranných známk uplatňovať a posudzovať.

51. V časti dovolania dôvodeného podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP má žalovaný za to, že ako otázku zásadného právneho významu je nutné považovať aj otázku, či majiteľovi obrazovej ochrannej známky obsahujúcej slovný prvok patria automaticky aj práva k tomuto slovnému prvku bez potreby osobitnej registrácie slovej ochrannej známky zodpovedajúcej zneniu tohto slovného prvku. Žalovaný je toho názoru, že záver odvolacieho súdu o tom, že pre priznanie absolútnych práv žalobcu k pojmu PRIOR stačí jeho vlastníctvo k obrazovej ochrannej známke obsahujúcej tento pojem, o ktorý opiera svoje rozhodnutie vo veci, nemá oporu v zákone a ide výlučne o úsudok vyvedený odvolacím súdom, avšak nemá oporu v zákone ani judikatúre súdov SR.

52. Na základe horeuvedených skutočností žalovaný navrhol, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal mu nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

53. Žalobca vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu (č. l. 407 spisu) uviedol, že toto považuje za nepripustné a nedôvodné.

54. K dovolaciemu dôvodu podľa ust. § 420 písm. f) CSP žalobca prioritne uviedol, že žalovaný nemá pravdu a žiadne jeho procesné práva neboli porušené tým, že k doplneniu dokazovania malo dôjsť na prvom a jedinom pojednávaní v odvolacom konaní, pričom žalovaný nemal možnosť sa pred vykonaním tohto dokazovania zo strany súdu s predmetom dokazovania oboznámiť a následne ani realizovať jeho procesné práva. Ak odvolací súd dospel k záveru, že prvoinštančný súd dospel ohľadom tejto podobnosti k nesprávnym skutkovým zisteniam, tak podľa žalobcu zjavne postupoval v zmysle § 384 ods. 1 CSP.

55. Bez ohľadu na to, ako porovnanie kolíznych označení - najmä a „PRIOR“ - na pojednávaní dňa 18.01.2024 je interpretované, podľa žalobcu na pojednávaní dňa 18.01.2024 boli prítomní zástupcovia tak žalobcu, ako aj žalovaného. Obaja sa mohli k posúdeniam odvolacieho súdu vyjadriť a aj tak učinili. Porovnanie kolíznych označení je jadrom každého známkoprávneho sporu, a tvrdenie žalovaného, že neočakával, že odvolací súd bude na pojednávaní adresovať porovnanie kolíznych označení, je podľa žalobcu zjavne nezmyselné.

56. Nakoľko podľa žalobcu dovolateľ, resp. žalovaný nevysvetlil, v čom má spočívať procesná vada podľa § 420 písm. f) CSP - resp. odvolaciemu súdu síce vyčítal, že „na základe vykonaného dokazovania a známych skutočností dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam“, ale nevyčítal mu procesnú vadu - a teda neodôvodnil dovolanie podľa požiadaviek § 431 CSP. Dovolanie je podľa žalobcu v tejto časti potrebné odmietnuť podľa § 447 písm. f) CSP, prípadne zamietnuť podľa § 448 CSP.

57. Podľa žalobcu ďalej žalovaný v dovolaní pri dovolacom dôvode vyvedenom podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP neidentifikoval právnu otázku, ani podstatu údajného odklonu. Ako rozsudok dovolacieho súdu, od ktorého sa odvolací súd mal údajne odkloniť, žalovaný uviedol rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Obo/245/2004, ktorý sa týka „regionálneho hľadiska“ pri posudzovaní nekalej súťaže. Žalovaný pri tomto dôvode podľa žalobcu ignoruje oveľa významnejší a kľúčový známkoprávny nárok a nevšíma si, že rozhodnutie odvolacieho súdu ani formálne nezáviselo od vyriešenia právnej otázky smerom k nekalej súťaži (nech už by tu bola právna otázka postavená akokoľvek; žalovaný ju totiž podľa žalobcu zrozumiteľne neformuluje). Preto, aby žalovaný splnil čo i len formálne nároky dovolania v zmysle § 432 ods. 2 CSP, mal podľa žalobcu identifikovať rozhodnutie dovolacieho súdu v oblasti známkového práva, od ktorého sa odvolací súd údajne odklonil. Žalovaný žiadne takéto rozhodnutie neidentifikoval. Žalovaný žiadnu právnu otázku, ktorá údajne nebola doteraz dovolacím súdom riešená, zrozumiteľne nenaformuloval a ani nie je z dovolania abstrahovateľná.

58. Podľa žalobcu ďalej ohľadom dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP syntakticky možno identifikovať dva neúspešné pokusy o formuláciu otázky na strane 8 dovolania. Žalovaný sa najprv pýta, „aký rozsah/spôsob používania označenia je možné subsumovať pod výnimku podľa § 14 ods. 3“ zákona o ochranných známkach. Toto však syntakticky vzaté nie je podľa žalobcu konkrétna právna otázka, ktorá by nejako vyplynula z prejednávaneho prípadu, ale všeobecný dopyt na výklad § 14 ods. 3 zákona o ochranných známkach. Nie je však vôbec jasné, akú presne právnu otázku žalovaný kladie vo vzťahu k prípadu. Z tohto dôvodu je požiadavka na presné formulovanie právnej otázky pri dovolacom dôvode podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP kľúčová, kedy podľa žalobcu žalovaný právnu otázku ani dostatočne nesformuloval.

59. Ani druhá otázka označená žalovaným nie je podľa žalobcu irelevantná pre dané konanie, pretože odvolací súd - rovnako ako prvoinštančný - posudzovali len to, či používanie označenia „PRIOR“ zo strany žalovaného je porušovaním práv k ochranným známkam žalobcu, najmä, a to s ohľadom na ustanovenie § 8 ods. 2 písm. b) zákona o ochranných známkach. Rozhodnutie odvolacieho súdu nijakým spôsobom nezáviselo od žalovaným uvedenej a aj z formálneho hľadiska nedostatočne sformulovanej právnej otázky. Podobnosť kolíznych označení žalobcu a žalovaného by sa posudzovala absolútne bez ohľadu na to, ako by sa na takto položenú otázku odpovedalo. Ani v tomto druhom prípade tak nie sú podľa žalobcu splnené ani formálne požiadavky na formuláciu právnej otázky a jej význam pre rozhodnutie odvolacieho súdu, ako vyžaduje § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Aj tu tak podľa žalobcu platí, že žalovaný neodôvodnil dovolanie podľa požiadaviek § 432 CSP, dovolanie je potrebné odmietnuť podľa § 447 písm. f) CSP, prípadne zamietnuť podľa § 448 CSP a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

60. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“), ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný, v neprospech ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpený podľa § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalovaného treba odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

61. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je skôr reštriktívny výklad (por. 9Cdo/72/2020, 9Cdo/260/2021).

62. Podľa ustanovenia § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

63. Dovolací súd uvádza, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

64. V posudzovanom prípade je predmetom dovolacieho prieskumu napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým bol rozsudok súdu prvej inštancie zmenený. Z tohto dôvodu je dovolanie voči

napadnutému rozhodnutiu prípustné podľa § 420 CSP, pretože ide o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa konanie v danom procesnom štádiu končí.

65. Vádu vyvodzovanú z ustanovenia § 420 písm. f) CSP vzhladol dovolateľ v takom postupe odvolacieho súdu, kedy tento mal v rozsahu nevyhnutnom pre porovnanie jednotlivých prvkoch označení vykonať dokazovanie, ktoré nemalo byť vykonané súdom prvej inštancie. Týmto dokazovaním na odvolacom súde možno podľa dovolateľa dospieť k záveru, že napádané rozhodnutie odvolacieho súdu je založené len a výlučne na „zisteniach“, ktoré si odvolací súd vyvodil z takto doplneného dokazovania. Dovolateľ je názoru, že pokiaľ ide o predmet dokazovania doplnený v odvolacom konaní, toto dokazovanie bolo súdom prvej inštancie v rámci prvoinštančného konania vykonané. V tejto časti odkázal dovolateľ na obsah odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica s takým záverom, že súd prvej inštancie sa dôsledne a dôkladne s daným predmetom dokazovania, t. j. porovnaním ochranných známk žalobcu s označením žalovaného, vysporiadal a vyhodnotenie tohto procesu je zachytené aj v odôvodnení rozsudku okresného súdu (z ktorého dôvodu považuje žalovaný napadnuté rozhodnutie aj za nezákonné). Zároveň dovolateľ dodal, že k doplneniu dokazovania došlo na prvom a jedinom pojednávaní v odvolacom konaní, pričom žalovaný nemal možnosť sa pred vykonaním tohto dokazovania zo strany súdu s predmetom dokazovania oboznámiť a následne ani realizovať jeho procesné práva.

66. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na § 385 ods. 1 CSP, podľa ktorého na prejednanie odvolania odvolací súd nariadi pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

67. K otázke viazanosti odvolacieho súdu skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie existuje aj ustálená judikatúra, v zmysle ktorej: I. Predpokladom toho, aby odvolací súd mohol zmeniť napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, je nevyhnutné opakovanie dokazovania v potrebnom rozsahu odvolacím súdom (viď napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 7. septembra 2010, sp. zn. 5Cdo/131/2009); II. Odvolací súd musí zopakovať dôkazy vykonané súdom prvej inštancie, ak vykonané dôkazy mali byť podľa názoru druhoinsančného súdu hodnotené odlišne, ako sa stalo v konaní pred súdom prvej inštancie (viď napr. nález Ústavného súdu SR z 9. septembra 2014, sp. zn. II. ÚS 506/2013); III. Odvolací súd nemôže prehodnotením dokazovania, ktoré vykonal súd prvej inštancie, odlišne posúdiť skutkový stav prejednáwanej veci. Táto zásada vyplýva z princípu neúplnej apelácie. Výnimku z tejto zásady predstavuje prípad, v ktorom odvolací súd dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje. Urobí tak v prípade, ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Ak sa má vykonať pred odvolacím súdom dokazovanie, je potrebné nariadiť pojednávanie. Touto úpravou sa sleduje dôsledné rešpektovanie procesných práv strán sporu. Z hľadiska skutkového stavu možno uviesť, že pokiaľ odvolací súd vychádza z iných skutkových záverov ako súd prvej inštancie, musí jeho rozhodnutiu predchádzať pojednávanie, na ktorom sa zopakujú dôkazy alebo sa dokazovanie doplní vykonaním ďalších dôkazov (viď aj uznesenie Najvyššieho súdu SR z 20. júna 2018, sp. zn. 2Obdo/33/2017).

68. V prejednávanom spore odvolací súd rozhodol na nariadenom pojednávaní dňa 18. januára 2024 rozsudkom, ktorým zmenil rozsudok súdu prvej inštancie. Na označený deň nariadil odvolací súd pojednávanie za účelom doplnenia dokazovania v rozsahu porovnania ochranných známk žalobcu s označením používaným žalovaným. Odvolací súd doplnením dokazovania dospel k záveru, že označenie používané žalovaným je zameniteľné s ochrannými známkami žalobcu, ktoré obsahujú aj slovný prvok „PRIOR“, pričom toto slovné označenie v oboch ochranných známkach žalobcu je dominantné. Takéto podobné označenie môže vzbudzovať u spotrebiteľov dojem, že obchodné domy žalobcu a žalovaného patria tomu istému vlastníkovi. Po porovnaní jednotlivých prvkov ochranných známk žalobcu a označenia žalovaného totiž dospel odvolací súd k záveru, že z vizuálneho hľadiska u ochranných známk žalobcu, ako aj označenia žalovaného je dominantným prvkom označenia slovný prvok „PRIOR“.

69. Odvolací súd zároveň konštatoval, že súd prvej inštancie správne uviedol, že žalobca je majiteľom dvoch ochranných známkov č. 197532 (správne má byť 197352 - pozn. dovolacieho súdu) a č. 235070 obsahujúcich slovné označenie „PRIOR“. Súd prvej inštancie tiež správne konštatoval, že uvedené ochranné známky sú zapísané aj pre tovary a služby v triedach 16., 35. a 36. Tieto skutočnosti v konaní podľa konajúceho súdu napokon neboli sporné. Súd prvej inštancie tiež podľa odvolacieho súdu správne zistil, že žalovaný od 25. júna 2021 používa na označenie ním prevádzkovaného obchodného domu v Nitre označenie „PRIOR“ pričom toto slovné spojenie používa aj na facebookovej stránke, ako aj na propagačných materiáloch pre propagáciu svojho obchodného domu a aj v súvislosti s prenájom kancelárskych priestorov. Táto skutočnosť tiež nebola podľa odvolacieho súdu sporná.

70. Podľa odvolacieho súdu žalobca v konaní preukázal listinnými dôkazmi, že je majiteľom vyššie uvedených ochranných známkov obsahujúcich slovné označenie „PRIOR“. Žalobca v konaní listinnými dôkazmi preukázal, že žalovaný toto označenie používa, a to aj na základe neodkladného opatrenia Okresného súdu v Banskej Bystrici, č. k. 16CbPv/11/2021-131 z 5. augusta 2021 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 43CoPv/11/2021-226 z 9. decembra 2021, ktorým súd uložil žalovanému okrem iného povinnosť odstrániť označenie „PRIOR“ už umiestnené na obchodnom dome v Nitre.

71. Zároveň je aj zo zápisnice z pojednávania odvolacieho súdu dňa 18. januára 2024 zrejmé, že na ňom boli prítomní právna zástupkyňa žalovaného, ako aj právny zástupca žalobcu, ktorí k sporným otázkam odvolacieho súdu, týkajúcich sa už zistených skutočností súdom prvej inštancie a na pojednávaní doplnenom dokazovaním zaujali svoje stanoviská.

72. Odvolací súd vyššie uvedeným postupom vo veci doplnil dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie, preto nebol odvolací súd pri prejednaní odvolania viazaný skutkovým stavom v plnom rozsahu, tak ako ho na základe vykonaného dokazovania ustálil súd prvej inštancie, kedy nesporné zistenia súdu prvej inštancie prevzal aj do svojich záverov napádaného rozhodnutia. Odvolací súd svojím procesným postupom v súlade so zákonnou úpravou (§ 383 CSP) za účelom doplnenia dokazovania (§ 384 ods. 1 CSP) nariadil odvolacie pojednávanie (§ 385 ods. 1 CSP), na ktorom porovnal jednotlivé prvky ochranných známkov žalobcu a označenia žalovaného. Týmto procesným postupom, a to v súlade so zásadou priamosti a ústnosti súdneho konania, odvolací súd neznemožnil žalovanému realizáciu jemu patriacich procesných práv, čím nedošlo k zásahu do procesných práv žalovaného s následkom porušenia práva na spravodlivý proces.

73. K dovolacej námietke, ktorou dovolateľ poukázal na predmet dokazovania doplnený v odvolacom konaní, kedy podľa jeho názoru bolo takéto dokazovanie súdom prvej inštancie v rámci prvoinštančného konania riadne a správne vykonané dovolací súd pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strany sporu (a zakladajúcim prípustnosť dovolania), nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R37/1993, R125/1999, R42/1993). Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 125/1999, dospel k záveru, že ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f) OSP nie je prípustné, lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. V tejto súvislosti dovolací súd uvádza, že nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov nie je uvedené medzi prípustnými dôvodmi dovolania, ktoré sú vymedzené v § 241 ods. 1 písm. a) až c) OSP. Pre tento záver svedčí aj § 243a ods. 2 druhá veta OSP, ktorý upravuje, že dovolací súd nevykonáva dokazovanie. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 7. novembra 2013 sp. zn. 5Cdo/275/2013). Nová právna úprava na podstate uvedeného nič nezmenila.

74. Podľa § 185 ods. 1 CSP súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP).

75. Pri uplatnení zásady voľného hodnotenia dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Iba výnimočne zákon súdu ukladá určité obmedzenie pri hodnotení dôkazov (napr. § 192, § 193, § 205 CSP).

76. Ťažisko dokazovania je v konaní na súde prvej inštancie; skutkové závery tohto súdu je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 384 CSP).

77. Súd rozhodujúci o dovolaní nepreskúmava správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to už len z toho dôvodu, že v konaní o tomto opravnom prostriedku nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy; na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu totiž nemá možnosť dôkazy sám vykonávať (§ 442 CSP).

78. Keď Najvyšší súd Slovenskej republiky nemôže vykonávať dokazovanie, tak nemôže iba na základe súdnych spisov preskúmať správnosť hodnotenia dôkazov súdom, lebo si nemôže pre svoje rozhodnutie zabezpečiť rovnaké podklady a predpoklady doplnením alebo zopakovaním dokazovania, aké mal súd, ktorý dôkazy hodnotil. Zároveň dovolací súd poukazuje na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Obdo/46/2017 a obdobne aj sp. zn. 4Obdo/41/2017, v ktorom uviedol, že „súd v konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 CSP) a nie sporových strán.

79. Dovolací súd ďalej uvádza, že pokiaľ súd nevykonával v priebehu civilného konania všetky navrhované dôkazy alebo nevykonával iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nedostatočne zistil skutkový stav alebo nesprávne vyhodnotil niektorý dôkaz, nemožno to v zásade považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení strany, čo v súlade s ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP (I. ÚS 65/2020, III. ÚS 171/2018, II. ÚS 202/2020, II. ÚS 108/2020, IV. ÚS 511/2020). V súvislosti s uvedeným však dovolací súd považuje za potrebné upozorniť, že Ústavný súd SR vo svojich rozhodnutiach tiež vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (III. ÚS 332/2009).

80. Dovolací súd zdôrazňuje, že súd môže zásadne vykonať iba tie dôkazy, ktoré navrhli strany sporu. Proces dokazovania je týmto vybudovaný výlučne na princípe prejednávacom, princípe kontradiktórnosti konania, ako aj koncentračnej zásade. V súdnej veci obsah spisového materiálu deklaruje, že od začatia súdneho konania žalobca na základe vymedzených tvrdení v žalobe preukazoval dôvodnosť ním uplatneného nároku a na druhej strane žalovaný dôvodnosť tohto uplatneného nároku popieral. Konajúce súdy po vykonaní dokazovania dospeli k záveru, že žalobca preukázal existenciu svojho práva vyplývajúceho z vlastníctva ochranných známk a tiež preukázal, že žalovaný používa pri svojej podnikateľskej činnosti podobné označenie, ktoré je chránené ochrannými známkami žalobcu pre tento typ služieb, ktoré sú zapísané v prospech ochranných známk žalobcu. Jedná sa teda o úkony žalovaného napĺňajúce znaky zásahu do práv majiteľa ochrannej známky podľa § 8 ods. 1 písm. b) ZOZ. Odvolací súd však procesne prístupným postupom mal na rozdiel od súdu prvej inštancie za to, že žalovanému nesvedčí právo nezapísaného označenia. V konaní mal totiž preukázané, že žalovaný začal používať názov obchodného domu v obchodnom styku „PRIOR“ od 25.06.2021, pričom sám žalovaný v konaní tvrdil, že od roku 1992 do 25.06.2021 obchodný dom v Nitre nebol označený slovom „PRIOR“. Týmto žalovaný podľa vykonaného dokazovania nepreukázal splnenie podmienok podľa § 14 ods. 3 ZOZ. Odvolací súd tiež konštatoval, že konanie žalovaného je konaním v hospodárskej súťaži, jeho konanie je v rozpore s dobrými mravmi súťaže a je spôsobilé privodiť ujmu žalobcovi ako súťažiteľovi, pričom konaním žalovaného dochádza k vyvolávaniu nebezpečenstva zámeny, teda je naplnená generálna klauzula nekalosúťažného konania, keďže žalobca používa označenie PRIOR ako

súčasť svojho obchodného mena od roku 1994, čím sa žalovaný dopúšťa vyvolania nebezpečenstva zámieny v súlade s § 47 ods. 1 písm. a) a b) Obchodného zákonníka. Odvolací súd uzavrel, že používanie označenia „PRIOR“, ako označenie svojho obchodného domu je objektívne spôsobilé vyvolať u adresátov jeho obchodnej dokumentácie nebezpečenstvo zámieny tohto označenia s obchodným menom žalobcu, čím sa dopúšťa nekalosúťažného konania. Takýto procesný postup súdov sa riadi princípom kontradiktórnosti a koncentračnou zásadou, z ktorého dôvodu sa nie je možné stotožniť s dovolacou námietkou žalovaného ohľadom nesprávne zistených záverov plynúcich z dokazovania, ktoré mali podľa názoru žalovaného zároveň spôsobiť nezákonnosť rozhodnutia.

81. Dovolací súd ďalej konštatuje, že odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup nemožno považovať za neodôvodnený. Myšlienkový postup odvolacieho súdu je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia v zmysle § 393 ods. 2 CSP.

82. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že konanie pred odvolacím súdom (ako aj súdom prvej inštancie) nebolo postihnuté namietanou vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f) CSP.

83. Dovolanie je ďalej odôvodnené § 421 ods. 1 CSP, teda tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP).

84. V prípade, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP), sa dôvod prípustnosti viaže na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, ktorá nebola rešpektovaná zo strany odvolacieho súdu, a to v tom, že odvolací súd zaujal iný právny záver, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal najvyšší súd v rozhodnutiach, ktoré boli zverejnené ako súdne rozhodnutia zásadného významu v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky.

85. Ak už došlo k judikatórnemu vyriešeniu určitej otázky a k publikovaniu niektorého rozhodnutia alebo stanoviska riešiaceho túto otázku v Zbierke je potrebné, aby súdy tento judikatórny posun vo svojej rozhodovacej praxi zohľadňovali. Skutočnosť, že súd bez vysvetlenia nerešpektuje niektorý judikát najvyššieho súdu, oslabuje presvedčivosť jeho rozhodnutia. Ide tiež o negatívny dopad na predvídateľnosť súdneho rozhodovania. Súd sa pri prejednávaní a rozhodovaní určitej veci nemusí stotožniť s judikátom najvyššieho súdu vydaným v skutkovo a právne podobnej veci, avšak je nevyhnutné, aby svoj odlišný právny názor argumentačne (kriticky) konfrontoval v odôvodnení rozhodnutia a dostatočne vysvetlil, prečo nebolo možné stotožniť sa s judikátom.

86. Právnou otázkou, ktorá je rozhodujúca pre splnenie zákonnej podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP sa rozumie otázka hmotnoprávna - ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine - ako aj otázka procesnoprávna, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení. Zároveň právnou otázkou (od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu) je potrebné koncipovať jednak spôsobom uvedeným v ustanovení § 432 ods. 2 CSP, no zároveň aj dostatočne všeobecným spôsobom tak, aby vôbec bolo možné konštatovať, že vo vzťahu ku konkrétnej otázke skutočne existuje alebo neexistuje ustálená/rozdielna rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Tento záver vyplýva aj z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 15. apríla 2020, sp. zn. III. ÚS 123/2020, podľa ktorého už zo samotného znenia § 421 CSP je možné vyvodiť, že vzhľadom na skutočnosť, že od vymedzenia právnej otázky sa odvíja dovolací prieskum, a to v rozsahu, či sa od nej odvolací súd v rámci jej vyriešenia odklonil, riešil ju rozdielne alebo ju ešte neriešil, je pri jej formulácii nevyhnutný predpoklad jej „zovšeobecnenia“.

87. Dovolací súd z obsahu podaného dovolania konštatuje, že žalovaný v podanom dovolaní, dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP vzhľadom na nesprávne právne posúdenie, ktoré spočíva v tom, že „aktivity žalobcu a žalovaného sú vykonávané v rozdielnych regiónoch, čím nie je naplnená podmienka totožnosti trhu. Týmto nemožno podľa dovolateľa konanie žalovaného vyhodnotiť ako konanie v rozpore s dobrými mravmi hospodárskej súťaže spôsobilé privodiť ujmu žalobcovi ako súťažiteľovi.“ V tejto súvislosti dovolateľ poukázal na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR - rozsudok sp. zn. 4Obo/245/2004, ktorý vyslovil: „K tomu, aby konaním súťažiteľov mohlo dôjsť k nekalosúťažnému konaniu treba, aby sa pri naplnení ostatných zákonných pojmových znakov nekalej súťaže produkty súťažiacich subjektov stretli na trhu, a to v predmete, čase a priestore. Túto podmienku nemožno považovať za splnenú, ak ide o súťažiteľov podnikajúcich v rôznych regiónoch a každý z nich si samostatne vytvára povest' a okruh zákazníkov.“

88. Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmaním dovolania žalovaného v súvislosti s dovolacím dôvodom vyvedeným podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP v prvom rade konštatuje, že v ňom absentuje jednoznačné vymedzenie kľúčovej právnej otázky, kedy túto nebolo podľa názoru dovolacieho súdu možné vyvodit' ani z obsahu podaného dovolania (III. ÚS 123/2020) s dôrazom aj na skutočnosť, že v tejto časti odkazuje dovolateľ na rozhodnutie najvyššieho súdu, avšak vydané v odvolacom (nie dovolacom) konaní.

89. Dovolací súd podotýka, že napádané rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo od vyriešenia právnej otázky týkajúcej sa nekalej súťaže ako takej, ale záviselo od právnych záverov vyvodzovaných v oblasti zákona č. 506/2009 o ochranných známkach.

90. V tejto časti je preto potrebné konštatovať a zároveň sa stotožniť aj s názorom žalobcu, že dovolateľ neidentifikoval takú právnu otázku, na ktorej sa zakladalo napádané rozhodnutie, resp. ktorú mal odvolací súd vyriešiť odklonom od judikatúry NS SR a od ktorej by záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. V tejto časti dovolateľ týmto nedostatkom vymedzenia dovolacieho dôvodu napokon ani nemohol identifikovať podstatu odklonu vo vzťahu k podstate žaloby, a to k porušovaniu práva k ochranným známkam žalobcu zo strany žalovaného.

91. Dovolateľ v rámci dovolania vytýkal aj nesprávne právne posúdenie veci zo strany odvolacieho súdu, a to v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP, podľa ktorého sa jedná o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

92. Za otázku, ktorá nebola v rozhodnutiach dovolacieho súdu doposiaľ riešená považuje dovolateľ „určenie aký rozsah/spôsob používania označenia je možné subsumovať pod výnimku podľa § 14 ods. 3 ZOZ“. Podľa názoru žalovaného ide o otázku zásadného právneho významu, nakoľko je potrebné vyriešiť možnosti a podmienky aplikácie predmetnej právnej normy a na základe uvedeného potom prijať záver o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal na spôsob výkladu dotknutého zákonného ustanovenia zo strany odvolacieho súdu, ktorý je odlišný od spôsobu, ako túto normu vyložil prvoinštančný súd a otázka, ako sa majú v tomto ustanovení stanovené podmienky uplatnenia výnimky z práv majiteľov ochranných známk uplatňovať a posudzovať.

93. Dovolací súd vzhľadom na dovolateľom vyššie označenú právnu otázku konštatuje, že ju musí považovať za akademickú, a to aj s odkazom na bod 75 napádaného rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý k ust. § 14 ods. 3 ZOZ uviedol, že „Podľa tohto zákonného ustanovenia týmito podmienkami je používanie označenia totožného s ochrannou známkou v obchodnom styku, ktoré sa začalo pred dňom podania prihlášky (časové hľadisko), charakter a intenzita tohto používania, ktoré má len miestny dosah a nemennosť rozsahu používania tohto označenia.“ Následne vyhodnotil daný skutkový stav odlišne ako súd prvej inštancie, čo podľa dovolateľa automaticky zakladá nesprávne právne posúdenie. Dovolací súd uzatvára, že v tejto časti z dovolania nie je vôbec zrejmé, ako by bolo možné nastolenú otázku

zodpovedať tak, aby spĺňala podmienku „zovšeobecnenia“, keďže výpočet rozsahu či spôsobu používania označenia je založený od prípadu k prípadu, ktoré prípady nemožno vopred ohraničiť ani nijako determinovať.

94. Pre založenie prípustnosti dovolania a ustálenie záveru o danosti relevantných dovolacích dôvodov je totiž nevyhnutné, aby dovolateľ určitým a zrozumiteľným spôsobom formuloval konkrétnu právnu otázku, alebo aby konkrétna právna otázka bola z obsahu dovolania aspoň jasným spôsobom abstrahovateľná (uznesenie NS SR zo dňa 19.06.2024, sp. zn. 3Obdo/14/2024, ods. 34), čo otázkou „určenia rozsahu/spôsobu používania označenia je možné subsumovať pod výnimku podľa § 14 ods. 3 ZOZ“ nie je možné naplniť. Zároveň dovolateľ ani neuviedol, ako by mala byť táto právna otázka správne zodpovedaná, čím je dovolanie žalovaného v tejto časti vyvodené v rozpore s ust. § 432 ods. 2 CSP.

95. Ako druhú právnu otázku dovolateľ uviedol tú „či majiteľovi obrazovej ochrannej známky obsahujúcej slovný prvok patria automaticky aj práva k tomuto slovnému prvku bez potreby osobitnej registrácie slovnej ochrannej známky zodpovedajúcej zneniu tohto slovného prvku.“

96. Preskúmaním záverov odvolacieho súdu je zrejmé, že tento porovnával označenie „PRIOR“ žalovaného v porovnaní s ochrannými známkami žalobcu najmä, ktoré označenie považoval za podobné, teda zameniteľné. Takéto porovnanie vykonal súd s ohľadom na ust. § 8 ods. 2 písm. b) ZOZ. Odvolací súd konkrétne uzavrel, že slovný prvok je v označení žalovaného v zhode s ochrannými známkami žalobcu písaný rovnakým, zameniteľným písmom hrubými tlačnými veľkými písmenami. Zároveň prevažuje v označeniach žalovaného a ochranných známkach žalobcu zameniteľná modrá farba, pričom strieška nad označením slovného spojenia PRIOR v ochrannej známke žalobcu je sice červenomodrej farby a označenie žalovaného - krúžok nad slovným označením „PRIOR“ u žalovaného, nie je spôsobilé vyvolať rozdielnosť týchto označení. Odvolací súd dodal, že aj zo sémantického hľadiska možno hovoriť o zhodnosti z dôvodu, že je použité rovnaké slovo s rovnakým významom, pričom ďalšie slovo použité žalovaným „NITRA“ len predstavuje slovenské mesto, ktoré bežný spotrebiteľ považuje za určenie lokality, čo nemá u bežného spotrebiteľa vplyv na vnímanie označenia.

97. Dovolací súd z vyššie uvedeného konštatuje, že odvolací súd kládol osobitný dôraz na skutočnosť, že porovnával porušovanie práv k ochranným známkam, kedy žalobca v konaní podľa záverov odvolacieho súdu preukázal listinnými dôkazmi, že je majiteľom dotknutých ochranných známk obsahujúcich slovné označenie „PRIOR“. Hoci ide o obrazovú ochrannú známku, táto v sebe zahŕňa slovné označenie registrované na žalobcu, a to aj na zoznam zatriedených tovarov a služieb, ktorých porovnaním dospel konajúci súd k záveru, že ich používanie žalovaným znamená porušenie práv k ochranným známkam, nakoľko sú označenia podobné, teda zameniteľné. Inými slovami dovolací súd uvádza, že v konaní nebolo sporné, že ide o známku obrazovú so slovným prvkom, ktorý prvok nie je možné od takto registrovanej známky oddeliť, čím je dovolateľom položená otázka „či majiteľovi obrazovej ochrannej známky obsahujúcej slovný prvok patria automaticky aj práva k tomuto slovnému prvku bez potreby osobitnej registrácie slovnej ochrannej známky zodpovedajúcej zneniu tohto slovného prvku“ z hľadiska právneho posúdenia nadbytočná. Totiž obrazová ochranná známka v súdnej veci obsahuje slovný prvok a oddelenie slovného prvku od jeho obrazového vyhotovenia nie je ani možné. V tejto súvislosti dovolací súd pre úplnosť poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1ObdoV/66/2006, ktorý ustálil, že „Kľúčovou skutočnosťou pre známkové právo je rozlišovacia spôsobilosť súhrnu zložiek, ktoré známku tvoria. Grafická ochranná známka „syrokrém“ má sice povahu slova, ale ako slovná známka je zapísaná v osobitnej grafickej úprave. Ide o grafickú ochrannú známku, ktorú tvorí slovný prvok, ale je uvedený v graficky upravenej forme tohto prvku.“ Uvedené závery je možné aplikovať aj na súdnu vec, čím je zrejmé, že ani pri druhej právnej otázke uvedenej vyššie neboli dovolateľom naplnené formálne požiadavky na formuláciu takej právnej otázky, ktorej zodpovedanie by malo určujúci význam pre napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, tak ako ustanovuje § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

98. Dovolací súd pre úplnosť záverom dodáva, že za relevantné vymedzenie dovolacieho dôvodu v

súlade s § 432 ods. 1 a 2 CSP, nemožno považovať ani argumenty žalovaného uvedené v dovolaní, z ktorých je zrejmá v zásade len jeho nespokojnosť s rozhodnutím odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie. Samotná polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či nesúhlas s právnym záverom odvolacieho súdu a kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP, resp. § 432 ods. 2 CSP.

99. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že prípustnosť dovolania žalovaného vyvodená podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a), písm. b) CSP nie je procesne daná, preto jeho dovolanie podľa § 447 písm. c) CSP, odmietol.

100. O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

101. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.